

Postbus 420
2260 AK Leidschendam

Tel: (070) 444 06 60

Synthesium gebouw C
Loire 150, 2491 AK Den Haag

E-mail: info@nrk.nl
Website: www.nrk.nl

Den Haag, 26 februari 2025

Reactie van de Federatie Nederlandse Rubber- en Kunststofindustrie op TRIS notificatie 2024/0707/NL, betreffende de “amendment of the Environmental Management Act in connection with the introduction of an annual obligation for circular polymers, circular polymer units, and a register of circular polymer units (legal amendment for a Circular Plastic Standard)”, in Nederland bekend onder de naam Nationale Circulaire Plastic Norm

Achtergrond NRK

Federatie Nederlandse Rubber- en Kunststofindustrie (hierna “NRK”) is de overkoepelende brancheorganisatie voor Nederlandse kunststofverwerkers en mechanisch recyclers. De vereniging behartigt de belangen van een groot deel van de **rubber- en kunststofverwerkende industrie** (in totaal geschat op circa 1200 Nederlandse bedrijven, met een gezamenlijke omzet van € 18 miljard en werkgelegenheid voor circa 34.000 medewerkers, waarvan circa 98% behoort tot het MKB¹). Onze leden, bijna 400 in Nederland gevestigde kunststof- en/of rubber verwerkende bedrijven, zijn actief in verschillende branches. Zij maken in hun productieproces gebruik van veel verschillende soorten kunststof en vervaardigen daaruit producten voor de meest uiteenlopende toepassingen. Ook circa 80% van de Nederlandse mechanisch kunststofrecyclingbedrijven is aangesloten bij NRK.

NRK is sinds vele jaren in gesprek met de Nederlandse overheid over de mogelijkheden en onmogelijkheden om het gebruik van gerecycled materiaal in plastic producten te bevorderen. Wij onderkennen het belang van hergebruik van grondstoffen en ook wij willen graag dat de generaties na ons zoveel mogelijk gevrijwaard blijven van klimaatproblemen. Wij staan dan ook in beginsel positief tegenover het bevorderen van het gebruik van recycalaat en/of biopolymeren in de door onze bedrijven vervaardigde producten.

De wijze echter waarop de Nederlandse overheid deze “bijmengverplichtingen” thans wenst vorm te geven, zoals (deels) uiteengezet in de documenten bij deze TRIS-notificatie, zal niet alleen een desastreuze impact hebben op de Nederlandse bedrijven, maar ook handelsbelemmeringen opwerpen voor kunststofverwerkers, -recyclers en leveranciers van biopolymeren die gevestigd zijn in andere Lidstaten. Wij lichten dit verderop in deze zienswijze nader toe. En dat alles in een tijd waarin de eenheid van de Europese markt en het behoud van de industrie van cruciaal belang zijn voor de concurrentiepositie van Europa.

Wij stellen het op prijs dat onze Nederlandse overheid de voorgenomen wetgeving heeft genotificeerd en betrokkenen daarmee te mogelijkheid biedt om zich hierover uit te spreken. Wij maken van die mogelijkheid dankbaar gebruik om namens onze achterban onze visie naar voren te brengen.

De Nationale Circulaire Plastic Norm, onderwerp van deze TRIS-notificatie

Met de Nationale Circulaire Plastic Norm (NCPN) beoogt de Nederlandse overheid te regelen dat **in Nederland gevestigde kunststofverwerkers** met ingang van 2027 een nader te bepalen minimumdeel van de door hen ingezette hoeveelheid fossiele polymeren vervangen door circulaire polymeren. Het is uitdrukkelijk gericht op de substitutie van fossiele polymeren². Het beoogde percentage zal op een later moment vastgesteld worden in een Algemene Maatregel van Bestuur, maar het Ministerie heeft in de aanloop naar dit wetsvoorstel aangegeven dat dit percentage waarschijnlijk rond de 15% zal beginnen en richting 2030 op zal lopen naar circa 30%. De wet geldt **voor alle door de kunststofverwerkers vervaardigde producten en alle daarvoor ingezette kunststofsoorten**,

¹ Cijfers in deze reactie met betrekking tot de omvang van de kunststof- en rubbersector zijn afkomstig uit het rapport “De Sociaaleconomische Impact van 6 Sectoren binnen de Basisindustrie” d.d. 19 februari 2025, opgesteld door PriceWaterhouseCoopers Advisory NV, in opdracht van Vereniging voor Energie, Milieu en Water (VEMW).

² Toelichting bij het wetsvoorstel, p.15

ongeacht hun toepassing. De wet geldt niet voor kunststofverwerkers die in andere EU-Lidstaten of daarbuiten gevestigd zijn, althans buiten Nederlands grondgebied kunststoffen verwerken.

Met het vervangen van (een deel van) de in Nederland verwerkte fossiele virgin polymeren door circulaire polymeren beoogt de regering een belangrijke bijdrage te leveren aan het behalen van de 55% reductie van de uitstoot van broeikasgassen in 2030 ten opzicht van 1990. Dat klimaatdoel is vastgelegd in artikel 2 van de Nederlandse Klimaatwet³.

De door circulaire polymeren te vervangen hoeveelheid fossiele polymeren wordt berekend *op basis van de totale hoeveelheid verwerkte plastics in Nederland*. Omdat de Nederlandse overheid zich realiseert dat (nog) niet voor alle kunststofsoorten /-toepassingen voldoende geaccepteerde circulaire alternatieven beschikbaar zijn, voorziet de wet in een handelssystematiek. In dit systeem kunnen in Nederland gevestigde bedrijven die in de positie zijn waarin zij méér dan het minimum percentage circulaire polymeren kunnen bijmengen het “overschot” inruilen voor verhandelbare Circulaire Plastic Eenheden (CPE’s). Bedrijven die, vanwege technische, juridische of (on)beschikbaarheidsredenen, niet in staat zijn om voldoende circulaire polymeren bij te mengen dienen, teneinde boetes te voorkomen, CPE’s in te kopen bij verwerkers die deze kunnen aanbieden. Er moet dus een ruilhandel opgezet gaan worden tussen de circa 1200 Nederlandse kunststofverwerkers, waarvan circa 98% kwalificeert als MKB-bedrijf. Voor die ruilhandel regelt de wet nadrukkelijk geen platform.

Niet alle op de markt beschikbare circulaire polymeren mogen worden ingezet om het minimumpercentage te bereiken. Om het handelen van de kunststofverwerkers te kunnen controleren en overtredingen te kunnen bestraffen wordt er een uitgebreid en voor de kunststofverwerkers zeer kostbaar systeem opgezet, waarbij Nederlandse verwerkers zich moeten registreren bij een tweetal overheidsinstellingen, zich moeten laten certificeren en auditen door derden en verplicht worden om een uitgebreide certificeringsprocedure te eisen van hun leveranciers om er zeker van te zijn dat de door hen geleverde circulaire polymeren aantoonbaar voldoen aan de Nederlandse duurzaamheids-, schemabeheer- en ketenbeheereisen. Deze eisen zijn overigens nog niet volledig ingevuld in de wet die nu ter notificatie is aangeboden, maar zullen op een later moment worden geregeld in een Nederlandse Algemene Maatregel van Bestuur.

Punten van zorg

1. Relatie Europese wetgeving, Aanknopingspunt op polymeerniveau

De wettelijke grondslag van het wetsvoorstel grijpt aan op de grondstoffen (polymeren) in plaats van op de toepassingen, zoals plastic verpakkingen, aldus de toelichting daarop. De wetgever stelt meer specifiek dat “door de verplichting bij de polymeerverwerkers neer te leggen “het niet uit maakt of de polymeren in Nederland worden geproduceerd of worden geïmporteerd. Ongeacht de herkomst van de polymeren, moet de polymeerverwerker voldoen aan de jaarverplichting”(p.18). En op p.30 en volgende: “de circulaire plastic norm is zodanig vormgegeven dat deze *aanvullend* werkt ten opzichte van de *in voorbereiding zijnde* Europese wetgeving. De wettelijke grondslag van de plasticnorm is op polymeerniveau (input) in plaats van op productniveau (output) (...). Dit geldt niet voor (in voorbereiding zijnde) EU-regelgeving, die eisen stelt per specifiek product (output). (...) Over de EU-regelgeving, die nog in voorbereiding is, bestaat nog onzekerheid en onduidelijkheid”. Aldus de Memorie van Toelichting.

In diezelfde toelichting, op pagina 31, stelt het wetsvoorstel geen producteisen, maar “eisen aan de chemische bouwstenen die worden gebruikt bij de productie van plastic deel- of eindproducten”.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat deze redenering buitengewoon gekunsteld is. Er worden met het wetsvoorstel helemaal geen eisen aan de chemische bouwstenen gesteld, maar aan de producten waarin die bouwstenen verwerkt moeten gaan worden c.q. het verwerkingsproces van plastics. Er moet immers een nader te bepalen percentage recycalaat of biopolymeer worden toegevoegd aan de grondstof waaruit plastic producten worden vervaardigd. Het betreft dus *wel degelijk wetgeving die feitelijk uitwerkt op productniveau*, zij het dat de

³ Klimaatwet, artikel 2:

1. Deze wet biedt een kader voor de ontwikkeling van beleid gericht op het onomkeerbaar en stapsgewijs terugdringen van de emissies van broeikasgassen in Nederland, tot een niveau dat 95% lager ligt in 2050 dan in 1990, teneinde wereldwijde opwarming van de aarde en de verandering van het klimaat te beperken.

Nederlandse wetgever zich de vrijheid permitteert om alle uit kunststof vervaardigde producten met elkaar gelijk te stellen en geen onderscheid te maken naar toepassing.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de Europese wetten waarnaar verwezen wordt *niet in voorbereiding zijn, zoals gesuggereerd wordt, maar reeds in werking zijn getreden*. Op 18 juli 2024 is de EcoDesign Regulation in werking getreden, de Construction Products Regulation op 7 januari 2025 en de Packaging & Packaging Waste Regulation op 12 februari 2025. De EU werkt met deze regelgeving aan harmonisatie van de onderwerpen waarop de betreffende Verordeningen betrekking hebben *en het inzetten van circulaire polymeren, met name plastic recyclaat, maakt daar deel van uit*.

Artikel 114 lid 5 EUWV bepaalt uitdrukkelijk dat wanneer een lidstaat het, nadat door het Europees Parlement en de Raad, door de Raad of door de Commissie een harmonisatiemaatregel is genomen, noodzakelijk acht nationale bepalingen te treffen *die gebaseerd zijn op nieuwe wetenschappelijke gegevens die verband houden met de bescherming van het milieu of het arbeidsmilieu vanwege een specifiek probleem dat zich in die lidstaat heeft aangediend nadat de harmonisatiemaatregel is genomen*, deze Lidstaat de Commissie in kennis dient te stellen van de voorgenen bepalingen en de redenen voor het vaststellen ervan.

In casu is geen sprake van een nieuw wetenschappelijk gegeven of een specifiek probleem dat zich heeft aangediend na datum inwerkingtreding van bovengenoemde verordeningen en is dat zeker niet de argumentatie die de Nederlandse overheid geeft als onderbouwing van dit wetsvoorstel.

2. Handelsbelemmeringen

Het handelssysteem

De wens om in Nederland de inzet van circulaire plastics te vergroten gaat gepaard met een ingewikkeld handelssysteem. In dit systeem kunnen in Nederland gevestigde bedrijven die in de positie zijn waarin zij méér dan het minimum percentage circulaire polymeren kunnen bijmengen het “overschot” inruilen voor verhandelbare Circulaire Plastic Eenheden (CPE’s). Daarmee kunnen deze Nederlandse verwerkers, *in tegenstelling tot bedrijven die in andere landen / EU-Lidstaten gevestigd zijn*, hun kostprijs verlagen en aldus een concurrentieel voordeel opdoen. Hoewel wij onze achterban goede resultaten toewensen, zien wij ons – mede vanwege de ongelijkheid tussen verschillende soorten Nederlandse verwerkers – genoodzaakt om te wijzen op de strijdigheid van deze regels met de eenheid van de interne Europese markt.

Nederlandse verwerkers daarentegen die producten vervaardigen waarvoor (nog) niet voldoende geschikte circulaire polymeren beschikbaar zijn en/of waarvoor toepassing van dergelijke circulaire polymeren (nog) niet mogelijk is vanwege technische, juridische of vergelijkbare belemmeringen, worden door dit wetsvoorstel gediscrimineerd. Zij hebben immers geen andere mogelijkheid dan het inkopen van (schaarse en dus kostbare) CPE’s om aan de eisen van de overheid te voldoen, zonder dat zij daarmee zelf een bijdrage kunnen leveren aan enige CO2-uitstoot. Hun kostprijs zal omhoog gaan, hun concurrentiepositie ten opzichte van vergelijkbare kunststofverwerkers uit andere Lidstaten zal verslechteren, zowel voor Nederlandse als voor buitenlandse afzet. De marges in deze bedrijven zijn dun. Hun overlevingskansen worden met deze maatregel dan ook ernstig beschadigd. Concreet voorbeeld. In het geval van voedselcontactmaterialen zorgt **Europese wetgeving** (European regulation (EC) No. 1935/2004 in verband met voedselveiligheid) ervoor dat kunststofverwerkers in Nederland gediscrimineerd worden en geen bestaansrecht meer hebben in Nederland, zonder dat deze wetgeving in het geval van het vervaardigen van deze producten ook maar enige CO2-besparing zal opleveren. Sterker nog, in Europese wetgeving wordt de bijmengverplichting uitgesloten voor dit concrete voorbeeld (zie PPWR [L_202500040NL.000101.fmx.xml](#) – Artikel 7.5.a en Artikel 7.12) en de voorgestelde Nederlandse wetgeving gaat hier compleet aan voorbij.

Nader te bepalen duurzaamheidsvereisten

Niet alle op de markt beschikbare gerecyclede kunststoffen zullen ingezet mogen worden om te voldoen aan de NCPN. Er zullen – nog nader bij afzonderlijke Nederlandse regeling te bepalen – duurzaamheidseisen gesteld worden aan **de herkomst** van circulaire polymeren alsmede **schemabeheer- en ketenbeheereisen**.

Over de eisen die aan *de herkomst* van de circulaire polymeren gesteld gaan worden, wordt door de wetgever nog geen enkele duidelijkheid gegeven. Wij lezen dit vooralsnog, bij gebrek aan nadere invulling, als zouden er eisen gesteld gaan worden aan de plaats waar de kunststofrecycler gevestigd zou moeten zijn. Als wij dit

vergelijken met de eisen die, bijvoorbeeld, in de PPWR als basis worden genomen voor de toelaatbaarheid van kunststof recycalaat, dan valt op dat in de PPWR geenszins herkomst-eisen (eisen aan de vestigingsplaats) worden gesteld, maar eisen aan de emissiewaarden (bodem, water, lucht) van de installaties waarin het ingezette recycalaat verwerkt is.

Ten aanzien van *het certificeringsstelsel*, hetgeen ook nader zal worden geregeld in een Nederlandse AmvB, stelt de wetgever dat dit voorschrift aansluit bij de eisen voor toekomstige regelgeving vanuit de Europese Unie. Hoe een en ander nader zal worden ingevuld is volkomen onduidelijk, terwijl de Nederlandse wetgever toch voornemens is om deze regels per 1 januari 2027 in te voeren. In Europese wetgeving, zoals de PPWR, zal eerst over een aantal jaren (eind 2026) bepaald worden hoe het certificeringsstelsel eruit moet gaan zien, dus het staat geenszins vast dat de Nederlandse plannen daarbij aan zullen sluiten.

Vaststaat in elk geval dat bestaande certificeringssystemen op dit moment, tot het moment waarop op Europees niveau certificeringseisen ingevoerd gaan worden, door leveranciers van circulaire polymeren uitsluitend op basis van vrijwilligheid in hun organisaties geïmplementeerd worden, nu daarvoor (nog) geen Europese grondslag bestaat. Wanneer evenwel de NCPN ingevoerd zou worden, dan zou dit een nationale verplichting opleveren om überhaupt op te Nederlandse markt circulaire polymeren af te kunnen zetten, althans voor een belangrijk deel van de toepassingen daarvan. Zonder certificaat mag het immers niet meetellen voor het minimale percentage circulaire plastics.

Voor de Nederlandse kunststofverwerkers levert dit tegelijkertijd beperking op van de inkoopmogelijkheden van circulaire plastics en, zonder enige twijfel, een kostprijsverhoging.

3. Rechtvaardigingsgrond en doelmatigheid ontbreken

Nederland heeft zich in de Nederlandse Klimaatwet voor 2030 een reductiedoelstelling voor broeikasgassen gesteld van 55% ten opzichte van 1990. In 2023 heeft het kabinet besloten tot extra maatregelen om dat reductiedoel te kunnen behalen. De voorgenomen NCPN is daar één van. De Nederlandse wetgever geeft in de Memorie van Toelichting bij het wetsvoorstel aan dat zij zich bewust is van de handelsbelemmeringen die mogelijk aan het voorstel kleven, maar stelt dat het wetsvoorstel zoals dat nu voorligt **noodzakelijk** is om de wettelijk vastgelegde klimaatdoelen te halen. Die klimaatdoelen zijn vastgelegd in artikel 2 van de Klimaatwet. In dit artikel staat:

“Deze wet biedt een kader voor de ontwikkeling van beleid gericht op het onomkeerbaar en stapsgewijs terugdringen van de emissies van broeikasgassen in Nederland, tot een niveau dat 95% lager ligt in 2050 dan in 1990, teneinde wereldwijde opwarming van de aarde en de verandering van het klimaat te beperken”.

Volgens de Klimaatwet moet die reductie in Nederland gerealiseerd worden. Of de huidige maatregel ook maar enig effect in Nederland zal hebben is echter maar de vraag. Dit wordt in de Memorie van Toelichting ook erkend⁴: de reductie die op Nederlands grondgebied plaatsvindt is niet precies in beeld.

Uit een studie van CE Delft⁵ blijkt dat de emissies in de kunststofketen niet zozeer veroorzaakt worden door de verwerkers, maar vooral doordat er veel (kostbaar) kunststofafval verbrand wordt. In het PWC-rapport⁶ wordt benoemd dat de rubber- en kunststofverwerkende industrie tussen 2021 en 2023 (slechts) verantwoordelijk was voor 0,7% van de totale CO₂-eq. uitstoot van de Nederlandse industrie en voor 0,1% van de totale Nederlandse CO₂-uitstoot. Naast het verbranden van afval, is de productie van polymeren verantwoordelijk voor een belangrijk deel van de CO₂-emissies. De verhoudingen tussen de diverse schakels in de keten van de kunststof industrie zijn hieronder weergegeven in figuur 12.

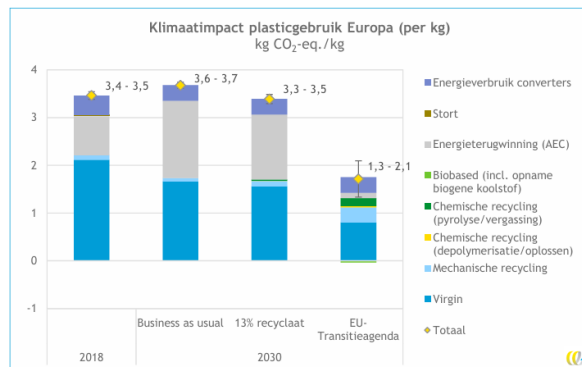
Uit deze cijfers blijkt dat het inzetten van meer circulaire plastics in theorie wellicht mogelijk leidt tot een reductie van CO₂-emissies, maar dat die niet bij de verwerkers tot uiting komt. Dat zijn namelijk niet de vervuilers.

⁴ MvT, pagina 17 “Daarbij geldt de kanttekening dat de reductie die op Nederlands grondgebied plaatsvindt niet precies in beeld is.”

⁵ CE Delft, Een verplicht aandeel recycalaat of biobased in plastic, maart 2022 – 200289

⁶ PWC 17 februari 2025, De Sociaaleconomische Impact van 6 Sectoren binnen de Basisindustrie, p.62.

Figuur 12 - Klimaatimpact per kg kunststofgebruik in Europa (productie, omzetting tot eindproducten en afdanking), kg CO₂-eq./kg voor 2018 en 2030

Daar komt nog bij dat de wetgever bij het opstellen van de NCPN, waarin de studies van CE Delft een belangrijke rol hebben gespeeld, er ten onrechte van uitgaat dat een verplichting tot het bijmengen van circulaire plastics automatisch leidt tot een afname van het aantal tonnen plastic afval dat de verbrandingsoven in gaat. Dat is een aanname die absoluut niet onderbouwd wordt en overigens ook niet bijzonder aannemelijk is. Zolang er geen verbod op het verbranden van kunststof afval wordt ingevoerd (hetgeen overigens sowieso een voordehand liggende manier zou zijn om de wettelijke klimaatdoelen te behalen) is het niet aannemelijk dat deze bedrijven minder plastics zullen verbranden. Zij hebben dit immers nodig voor de energie die zij hiermee willen verkopen en leveren.

Ook is het een illusie om te denken dat een verplichting tot bijmenging van circulaire plastics in Nederland, ertoe zal leiden dat de producenten van primair plastic hun productie terug zullen schroeven. De markt voor fossiele polymeren is immers geen Nederlandse markt maar op z'n minst een Europese zo niet mondiale markt. Deze bedrijven zullen de producten die zij niet meer aan Nederlandse verwerkers kunnen verkopen dan ook simpelweg afzetten in andere landen. Ook aan die kant zal deze maatregel dus geen kilogram CO₂-emissiereductie opleveren.

Het wetsvoorstel, met alle inbreuken op de interne markt die het met zich meebrengt, is niet doelmatig en kan niet gerechtvaardigd worden met een beroep op het klimaat of milieu.

4. Gaat in tegen het meest recente beleid Europese Commissie.

Onverminderd bovenstaande menen wij dat dergelijke nationaal ingestelde regels sowieso volledig indruisen tegen de roep vanuit de Europese Commissie, om het versterken van de eenheid in Europa en het versimpelen van de wet- en regelgeving voor de Europese bedrijven. Hoewel de plannen waaraan momenteel door de EU hard gewerkt wordt op het moment van schrijven dezes nog niet gepubliceerd zijn, is het doel en de strekking ervan volstrekt helder. In het onlangs gepubliceerde Communication on the Commission Work Program 2025⁷ staat immers *"All of this reaffirms the fact that Europe's challenges are too great to tackle individually.⁸ (...) the Competitiveness Compass will steer our efforts throughout the mandate to enhance Europe's competitiveness, a top priority for this Commission.⁹(...) With the Single Market Strategy, we will present a new horizontal strategy for a modernized single market. It will set a clear path towards further facilitating the cross-border provision of services and goods. The strategy will also look at the full implementation of existing rules and the elimination of barriers to boost the potential of competitive EU businesses¹⁰. (...) Part of the Clean Industrial Deal will also be to make key industries in Europe more circular and sustainable while facilitating administration and reducing compliance costs to boost competitiveness"*¹¹. De Commissie streeft er expliciet naar de administratieve lasten die op bedrijven drukken met tenminste 25% te reduceren. En Nederland? Nederland werkt ondertussen aan

⁷ Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European and Social Committee and the Committee of the Regions – Commission Work Program 2025 – Moving forward together: A Bolder, Simpler, Faster European Union, COM(2025)45 final, 11.2.2025

⁸ Idem p.1

⁹ Idem p.3

¹⁰ Idem p.4

¹¹ Idem p.4

een nationaal en buitengewoon complex handels- en certificeringssysteem dat ook, en vooral, het midden- en kleinbedrijf zal raken en nieuwe barrières op zal werpen voor de handel tussen de Lidstaten. Dat is ons inziens niet acceptabel en overigens ook onbegrijpelijk.

Concluderend

Het voorstel

- discrimineert Nederlandse kunststofverwerkers die (veelal hoogwaardige) producten vervaardigen uit plastics waarvoor (nog) niet voldoende geschikt recycalaat en/of biopolymeer beschikbaar is, door hen te verplichten door middel van een nationaal handelssysteem circulaire plastic eenheden aan te kopen om zodoende aan hun bijmengverplichting te kunnen voldoen;
- bevoordeelt Nederlandse kunststofverwerkers die juist wél gemakkelijk aan betaalbare circulaire polymeren (veelal mechanisch recycalaat) kunnen komen en dit kunnen/ mogen inzetten voor hun producten doordat zij hun kostprijs kunnen verlagen door het verkopen van CPE's, terwijl verwerkers uit andere Lidstaten die mogelijkheid niet hebben en werkt daarmee ongelijkheid binnen de EU in de hand ;
- benadeelt bedrijven die in Nederland circulaire polymeren verkoopt of wil verkopen en nog niet gecertificeerd zijn (in de zin van dit wetsvoorstel), doordat vergaande **Nederlandse** duurzaamheidseisen (certificering, audit) gaan gelden voor recycalaat en biopolymeren;
- benadeelt de Nederlandse recyclers doordat hun lokale Nederlandse afnemers zullen verdwijnen;
- negeert bestaande Europese wetgeving en veroorzaakt een significante nationale kop op deze Europese wetgeving. De aangevoerde rechtvaardiging (noodzakelijk vanwege significante bijdrage aan de CO2-doelstellingen) is onvoldoende onderbouwd en kan de impact die deze maatregelen hebben niet dragen of rechtvaardigen.

Met dit wetsvoorstel ondermijnt de Nederlandse overheid de eenheid van de Europese interne markt op een ontoelaatbare wijze. Het is in strijd met de artikelen 34 en 35 van het VWEU, en is niet doelmatig, proportioneel of noodzakelijk

Wij vragen de Europese Commissie dan ook met klem om vóór 20 maart 2025

- a. een omstandig advies (detailed opinion, art. 6 EU Directive 2015/1535) uit te brengen over de aangemelde tekst en de belemmeringen die deze opwerpt aan het vrije verkeer van goederen in Europa en***
- b. te bepalen dat de Nederlandse overheid dient te onthouden van het invoeren van maatregelen die in strijd zijn met de bepalingen van het VWEU over de interne markt en de EU-wetgeving.***

De Nederlandse kunststofverwerkende industrie en recyclers staan op hoofdlijnen achter de regelgeving waarin reeds eisen voor het bijmengen van circulaire plastics op Europees niveau zijn vastgesteld. **Die harmoniserende Europese regels, en de Europese interne markt die daarmee versterkt wordt, zouden alle verwerkers en recyclers op deze markten het gelijke speelveld moeten gaan bieden alle verwerkers en recyclers op deze markten het gelijke speelveld dat zij nodig hebben om te investeren in verduurzaming en tegelijk de mogelijkheid om hun maakbedrijven op een economisch verantwoorde wijze voort te zetten.** NRK erkent en herkent de moeizame situatie van de Europese kunststofrecyclingbedrijven en heeft begrip voor de wens om de inzet van gerecycled plastic te stimuleren. Maar wij kunnen niet instemmen met het onderhavige wetsvoorstel, waarmee zonder noodzaak volledig voorbij gegaan wordt aan het belang van de interne markt en het behoud van een gelijk speelveld voor alle Europese spelers op die markt en het behoud van het concurrentievermogen van die Europese spelers, ongeacht het land waarin zij gevestigd zijn.

Hoogachtend,
Federatie Nederlandse Rubber- en Kunststofindustrie

H.R. de Graaf
Algemeen Directeur